

Jeg kan henholde mig til Beredskabsstyrelsens oplysninger.

Spm. nr. S 3882

Til kirkeministeren (6/9 01) af:

Christian H. Hansen (DF):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor der ikke er enslydende regler for voksen- og børnegrave med hensyn til fredningstid, og vil ministeren tage initiativ til, at dette bliver ændret?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet bekendt med, at der nogle steder i Danmark ikke er enslydende regler for voksen- og børnegrave, da fredningstiden for et gravsted er mindst 20 år, mens fredningstiden for en børnegrav er 10 år. Begrundelsen herfor er, at en børnegrav forgår hurtigere. Spørgeren finder det fuldstændigt uværdigt, at der ikke er enslydende regler af fredningstiden for henholdsvis voksen- og børnegrave. Spørgeren har fået oplyst, at det er op til de enkelte menighedsråd, men mener, at reglerne bør være enslydende i hele landet.

Svar (17/9 01)

Kirkeministeren (Johannes Lebech):

Det er i § 12 i lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde (lovbekendtgørelse nr. 454 af 11. juni 1992) bestemt, at der ved enhver kirkegård skal være en af provstiuudvalget godkendt vedtægt for orden på kirkegården. Vedtægten skal blandt andet indeholde bestemmelser om gravstedernes størrelse og om fredningstidens længde. Ifølge lovens § 17 er fredningstiden den periode, i hvilken et gravsted ikke kan nedlægges. Fredningstiden for et gravsted er mindst 20 år, men kan i vedtægten fastsættes til en længere periode. For børnegrave kan der i vedtægten fastsættes en kortere fredningstid. Der er altså ikke tale om, at fredningstiden for børnegrave generelt er 10 år.

Fredningstidens længde afhænger af jordbundsforholdene på de enkelte kirkegårde. Den kan variere fra 20 til over 40 år. Som hovedregel synes jeg, det er lovgivnings-

gen overlader til de lokale kirkelige myndigheder at træffe bestemmelse om fredningstidens længde for de enkelte kirkegårde. På baggrund af den megen diskussion i pressen om fredningstidslængde vil jeg dog overveje spørgsmålet om fredningstiden for børnegrave.

Spm. nr. S 3818

Til udenrigsministeren (31/8 01) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Hvilke initiativer har udenrigsministeren taget siden 1996 for at følge op på problemerne med, at danske importører, der i god tro har foretaget en import efter EU's toldpræferenceregler, efterfølgende er blevet pålagt en efterbetaling?«

Begrundelse

Efter et samråd i 1994 oplyste udenrigsministeren efterfølgende i et svar til Europaudvalget i 1996, at flere af EU-landene nu også havde skiftet holdning og ønskede ændringer i opkrævningsreglerne omkring toldpræferencer, ligesom ministeren også gjorde gældende, at de eksporterende landes myndigheder skulle gøres ansvarlige for rigtigheden af de oplysninger, der anføres på oprindelsescertifikaterne.

Svar (14/9 01)

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Spørgsmålet har været forelagt Skatteministeriet. Der kan på den baggrund oplyses følgende:

Spørgeren henviser til et samråd i 1994 og et efterfølgende svar til Europaudvalget i 1996. Som nævnt i det efterfølgende svar anmodede Rådet i 1996 Kommissionen om, »at finde en samlet løsning på efteropkrævningsproblemerne, og inden årets udgang at forelægge Rådet dertil egnede forslag, der omfatter såvel den hidtidige som den fremtidige situation«. På denne baggrund fremlagde Kommissionen i 1998 et forslag til ændring af forordningen om en toldkodeks. Forslaget indeholdt imidlertid ingen ændringer af begrebet god tro, og i sin udtalelse gav Europa-Parlamentet således også udtryk for, at forslaget burde indeholde en sådan bestemmelse. Derfor kom Kommissionen i 1999